

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 4.17633

MỖI SỐ 0310

Thư từ và ngân-phieu
xin gửi về:

La Directrice du
TUẦN BÁO ĐÀN-BÀ
78, VIẾNG - HANOI

BA THÁNG. . . 1\$30

SÁU THÁNG. . . 2,00

MỘT NĂM. . . 5,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN-BÁO XUẤT-PẢN NGÀY THỨ SÁU - NĂM THỨ 3 - SỐ 97 - 28 MARS 1941

HÃY CẢN CÁI PHONG TRÀO MẶC SHORT LẠI

Đã hai tháng nay ở Nam-Kỳ nổi lên cái phong trào bận Short. Các thiếu nữ đua nhau mặc quần cụt ống, mặc áo hở tay. Họ bảo thế là thích hợp với hoàn cảnh, vừa tiết kiệm được vải, vừa coi có vẻ mạnh dạn, vô viễn hơn.

Cái phong trào ấy, nay đã lan tới xứ Bắc rồi! Nó cùng tới một lúc với trận gió hanh, với cơn nắng gắt. Ta đã thấy xuất hiện ở Hanoi, trên con đường Halais cạnh hồ Bảy mẫu, trên con đường Cổ-ngư cạnh Hồ Tây và hồ Trúc Bạch, chiều chiều một số phụ nữ cưỡi xe đạp, (xe máy) đùi hở, tay hở, vừa phóng như bay, vừa cười đùa âm ỹ hoặc chum môi huýt còi theo những điệu hát nghe chẳng thanh nhã chút nào cả!

Bọn này chưa dám ngang nhiên đi vào những phố đông đúc vì họ cũng còn sợ dư luận lắm.

Ta phải cản họ lại và đề bệ ngay cái phong trào ấy đi.

Muốn thế, chúng tôi mong các bạn đồng nghiệp chớ để lọt một tên « tài hoa son trẻ » nào viết bài cổ võ bộ đồ Short như họ đã cổ võ « mó tóc thề »

năm nọ trên tờ báo của các bạn.

Chúng tôi mong các bậc phụ-huynh để ý xem chừng y phục của con, em luôn luôn.

Các cô hay đua đòi, dễ bị huyền hoặc, thành thử bất cứ một phong trào nào ở ngoài trần vào cũng có ảnh hưởng đến đời vật chất và tinh thần của các cô.

Các cô còn nhỏ tuổi dễ bị lời cuốn lăm. Các cô thấy lạ thì theo, chứ vị tất đã có một quan niệm tinh vi và chắc chắn về « Đẹp ».

Đẹp! Đã là bạn má hồng ai không muốn đẹp! Và ai không biết rằng « đẹp » là một tưởng tượng do sự thích muốn của từng cá nhân, từng dân tộc, một, nhưng bất cứ với đầu óc nào, dân tộc nào, cái đẹp của phụ nữ cũng không phải là cái sở sàng, cái tiêu tiện! Đánh rằng cái năm Tân Ty này của phụ nữ Việt-Nam không phải là những năm dèp cong, nón thúng, quần lĩnh áo the, song hẳn cũng không phải năm để cho bạn gái ngông cuồng được tự do phơi những cặp đùi trắng, những

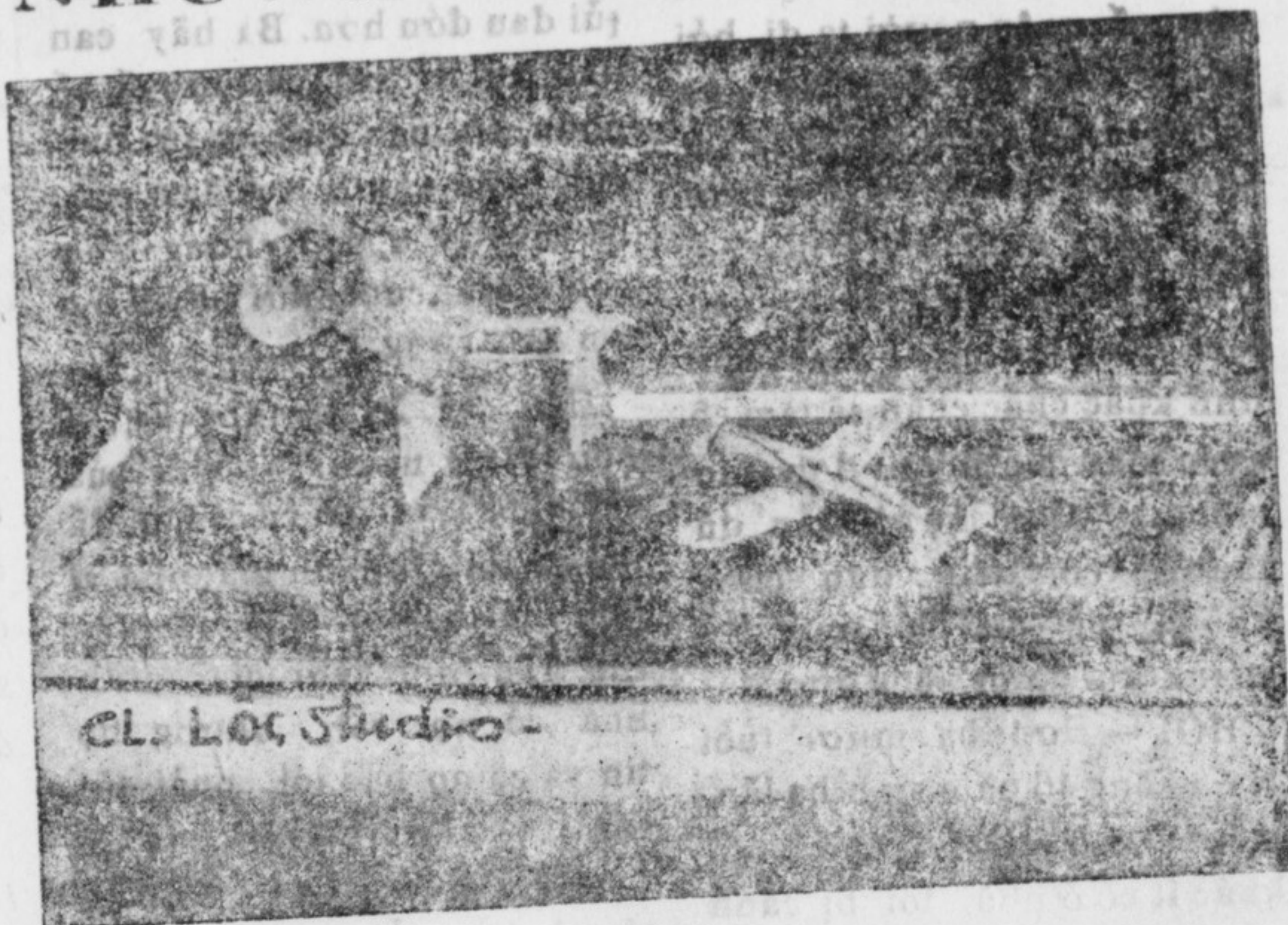
bộ ngực kêu gọi ra trước mắt thiên hạ!

Kẻ nào khuyến khích các bạn mặc kiểu Short, khen các bạn đẹp trong kiểu Short, kẻ ấy chỉ là một tên bợm, một con cáo già của nhà ngụ ngôn La Fontaine! Nó định lợi dụng

các bạn đấy. Hãy bịt tai lại và tránh hạng đó cho xa! Các bạn muốn đẹp? thì sự thủy-mị của các bạn là đẹp đó, sự kín đáo là đẹp đó! Tìm chỉ cái đẹp trong cách ăn mặc ngông nghênh và lẳng lơ?

T. B. Đ. B.

Về cuộc thi Nhi Đồng NHỮNG GIẢI THƯỞNG

GIẢI THƯỞNG NHẤT

Theo như lời tuyên bố ở số báo Đàn-Bà mùa xuân và bảng kết quả cuộc chấm thi đăng ở số báo 96 ra ngày 21-3-41, chúng tôi đã rút thăm để coi xem bạn nào được cái may trúng thưởng.

Số của 87 bạn đáp trúng đều biên vào một mảnh giấy, 87 bạn, 87 mảnh giấy bỏ cả vào trong một cái lọ đồng, rồi trước mặt bà Thụy An, bản báo chủ nhiệm cùng

nhân viên trong tòa soạn và ty quản-lý, chúng tôi đã rút thăm.

Giải nhất số 18: Đặng-thị, Thục 28 bis Luro Hanoi.

Trúng một cái biệt thự có đèn điện và một năm báo.

Giải nhì số 73: Phạm-thị-Hiệp Ruelle Pellerin 63/3 Saigon.

(Xem tiếp trang 8)

gắt gỏng, chồng tôi vì thế mà kém vui. Tôi chán nản lắm chỉ muốn đi xa nhà. Mặc dầu chồng tôi hết sức bày tỏ vẫn yêu thương tôi.

Kim Thanh

Hiếm hoi, hữu sinh vô dương đến nỗi chồng phải lấy vợ lẽ, kẻ cảnh người đàn bà như thế là buồn lắm thực, nhưng chưa phải là đã đáng chán nản đến tuyệt vọng bởi vì bà còn có lòng thương yêu của người chồng chăm cái chỗ quanh hiu mà bà đưa con chết sớm đã để lại trong lòng bà.

Thế thì bà cũng bớt buồn bớt tủi trước cảnh vợ lẽ con thêm. Bà ra đi, xa chồng bây giờ là làm một điều đại-dột vô cùng. Bà bỏ cái quyền chính thất của bà, bà coi thường lòng yêu quý của người chồng, khiến người chồng lâm vào một cảnh khó xử mang tiếng với người ngoài, người chồng có thể oán giận bà được và khi đó, bà mới thấy rõ, không tình thương yêu quý nể của người chồng, bà càng buồn tủi đau đớn hơn. Bà hãy can đảm an ủi với cái thuyết số phận, cố nén những sự bức giọc, nếu người vợ lẽ có con, bà hãy yêu con chồng như con mình, cuộc đời bà sẽ êm ấm vô cùng!

HỎI — Đang thời kỳ vị hôn thê có người bà con của cả hai bên trai gái vu cáo tôi đã nói phạm tới danh giá nhà vị hôn thê của tôi. Tôi đã biên thư trần tình với gia đình nhà cô họ rồi, nhưng họ tin và cô họ bảo tôi phải tới tận nhà nói với cha mẹ cô (có ý muốn bắt tôi xin lỗi, song tôi có làm lỗi gì đâu) nếu không nhà cô sẽ từ hôn.

Vậy nên xử cách nào?

T. H. (Nam Định)

Ông cứ lại, bày tỏ một lần nữa sự vô can của ông, nếu gia đình cô họ không nghe, cứ bắt ông phải xin lỗi một cách vô lý, thì lúc ấy khuyên ông nên để lòng tự trọng khí khái của ông nói hộ ông.

Người ta dù là bố mẹ vợ, là bố mẹ ruột nữa cũng

(Xem tiếp trang 11)

HỎI — Ngoài 20 tuổi, gặp người đàn ông đó năm ba lần — người ấy cùng làm một sở với cha tôi — đem lòng yêu thầm mà kỳ thực không biết quê hương người ta hoặc người ta đã có vợ con chi chưa? Nay người ta đổi đi cách xa mình hàng mấy trăm cây số, cố xua đuổi hình ảnh người ta đi mà không được. Vậy có nên thú thật với mẹ tôi không? Mẹ tôi rất thương tôi.

NHU NGUYỄN

TRẢ LỜI. — Mẹ con thân mật, con ngỏ nỗi lòng thầm kín cho mẹ nghe thì không còn sự gì cảm động, êm dịu hơn nữa. Chắc rằng khi cô ngỏ mối tình thầm kín của cô với mẹ thì bà cũng đến khuyên cô nên cố quên người ta đi, bởi không biết rõ đời tư của người ta lắm và bởi sự lãnh đạm của người ta tỏ rằng người ta không chút để ý đến cô. Vậy cái tình của cô hoàn toàn viển vông mơ mộng: một mối tình khác chắc hẳn sẽ làm cô quên mau chóng cái tình mơ mộng ấy. Chớ mẹ cô hẳn dù thương cô đến đâu cũng không thể tự hạ mình đến nhường kia đánh tiếng được!

HỎI — Hơn ba mươi tuổi lấy chồng 16 năm nay ba lần. Hồi ấy chồng tôi đi học nơi khác ít có ở nhà, tôi bị cảnh mẹ chồng cay nghiệt, lại ít từng trải về sự nuôi con nên ba đứa con tôi đều chết lúc còn non tháng.

Mười năm nay, tôi không sinh nở nữa, mẹ chồng tôi buộc chồng tôi phải lấy vợ lẽ đã tám tháng nay vì là con trai một. Chồng tôi đối với tôi rất tốt, vợ chồng vẫn thuận hòa; nhưng nghĩ cảnh hiếm hoi, thương ba đứa con chết sớm, lòng tôi đau đớn và hay sinh ra

GIỮA VỢ CHỒNG TỔNG THỐNG

Bà Tổng-Thống tức là bà viết báo, tức là bà Eleanor Roosevelt, tức là bà chủ nhà dinh Bạch-ốc.

Cả thế-giới đều biết đến hình dáng bà, cái cười mạnh dạn của bà và bước đi quả quyết của bà. Tất cả người Mỹ đều biết đến lối văn bà, giọng nói của bà trong vô-tuyến-điện truyền khắp bờ cõi Hoa-kỳ. Người ta cũng biết bà là người đàn bà đứng đầu phụ-nữ Mỹ,

Cái điều người ta ít biết là chính bà là một người nội trợ không ai bì kịp, theo kiểu-mẫu Pháp, vì trước kia bà trú tại nhà ký-túc-xá Allenswood là cái chỗ tự nhận nhiệm vụ đưa các đức-tính về gia đình ở Pháp truyền vào Mỹ-châu.

Bà Eleanor Roosevelt quản-trị dinh Bạch-ốc của tổng-thống giỏi lắm, nên khi bà vắng mặt, — mà bà vắng mặt luôn — thời tổng-thống Roosevelt cho là một mối nguy. Vì thế mà các nhà báo đã đặt ra một bài hát làm cho tổng-thống Roosevelt vui sướng lắm, bài hát ấy nhan đề: « Khi Bà đi vắng... »

Bà Eleanor Roosevelt có thể tự hào là người giỏi về môn nấu nướng nhất ở Hoa-kỳ. Mà chính đáng vậy. Trong lúc bà đi chơi xa, ai dọn cho bà món ăn gì ngon mà bà không biết đến thời bà đều hỏi và bảo rằng:

— Cho tôi biết cách thức nấu món này, để tôi bảo lại nhà bếp tôi làm.

Bởi vậy bà biết đến 501 cách thức nấu cá lớn bơn (soles) mà tổng thống thích dùng lắm.

Bà Roosevelt nói trong vô-tuyến-điện luôn. Nhưng cái giọng nói của bà ỏi tai quá nên bà lấy làm phiền lắm.

Bởi vậy nên bà thường tập giọng, để một ngày kia bà có thể có được cái giọng nồng-nàn và rõ ràng như giọng của chồng bà là tổng-thống Roosevelt. Thấy vậy tổng-thống nể đỡn với bà:

— Bà chưa thể có được giọng ấy trước ngày tuyên cử 4 Novembre. May thay cho tôi, bởi vì nếu trái lại bà sẽ đánh bại tôi trong lần tuyên cử ấy.

P. V.

Trả lời đẹp

CÔ T. ANH HANOI. — Có nên đi hỏi bác-sỹ xem, hoặc hỏi một danh y ta, vì còn trẻ mà tóc bạc là điềm mau xấu lắm hay có một bệnh gì quan hệ trong tạng phủ.

2.) Có nên đến những nhà thợ may danh tiếng hỏi xem người ta có bằng lòng cho cô học không?

CÔ LUY HANOI. — Bàn chải lông mi mua ở Gô Đa gian hàng bán các mỹ phẩm.

Muốn giữ gìn cô có thể lấy lông hay lấy lông mi mềm, sạch, quấn vào một đầu tăm nhúng dầu rồi phết ngược lên lông mi được, cần phải nhẹ và khéo tay.

2.) Muốn mua sữa tươi uống chắc chớ không pha thì nên mua của các hiệu có danh tiếng cần thật xưa nay như nhà Michaud. Sữa có công dụng làm cho da mềm mại và tươi nhuận.

Con ai?

CHUYỆN DÀI

(Tiếp theo)

Bây giờ mình tỏ tình với nó, nó trả lời phăng rằng nó chưa biết yêu là gì thì chết. Xa Ngọc? Sao lại không xa được! Mình đã yêu nó dẫu. Chẳng qua mình mới bị dục tánh quấy mình đó thôi! Vậy nên xa Ngọc lắm! Xa Ngọc để giữ cho thanh danh của mình! Lấy nó thiên hạ họ sẽ đặt điều rằng mình lợi dụng tình thế quyến rũ Ngọc! Phải đó! Ta sẽ viết thư cho ông già Lầu, nói dối ông rằng mình sắp ra Bắc chơi vài tháng. Ta cũng bảo Ngọc như thế để nó đừng ra nhà ta nữa Thế mà hay! Thiếu gì người!

Như tìm được câu trả lời bài toán khó, Huỳnh sung sướng thở phào một cái.

Xe hơi đã đỗ trước cửa gầy hàng Nem, Huỳnh và người chủ nhiệm bước vào một cửa hàng quen. Bữa ăn thật vui vẻ. Câu chuyện giữa hai nhà báo thao thao bất tuyệt. Nhưng có lẽ Huỳnh nói nhiều hơn mọi lần! Thỉnh thoảng người chủ nhiệm lại bắt gặp một thoáng suy nghĩ ở trong đôi mắt mơ màng của bạn.

Ăn xong rồi hai người đi tắm. Huỳnh tắm lâu quá. Người chủ nhiệm đã bận song quần áo, đã hút gần hết một điếu thuốc lá mà Huỳnh vẫn còn bì bõm ở dưới nước. Đợi được 2, 3 lần, Huỳnh mới chịu lên, Huỳnh mệt, ngồi chờ người ở trên xe hơi. Thỉnh thoảng muốn đưa dĩa câu chuyện, Huỳnh cố gắng nói ba bốn vài tiếng, rồi đôi mắt gờ gờ, Huỳnh ngả đầu vào thành xe như có ý muốn ngủ.

Thật ra Huỳnh không buồn ngủ chút nào tuy cả đêm bữa qua phải thức và cả ngày nay không trả nợ được mắt.

của CÔ TRINH

Người chủ nhiệm đoán biết rõ cái trạng thái ấy, nhưng vẫn cố ý rêu rầy.

— À, này anh?

— Gì?

— Đã đưa cho tụi thợ sắp bài « nước-mắm » chưa?

— Đã.

— Anh đã sửa chưa?

— Rồi.

Lặng im một chút, người chủ nhiệm lại hỏi?

— Bây giờ anh có đi đâu nữa không?

— Không.

— Thế về nhà báo nhè?

— Ừ.

— Anh không về đưa cô Ngọc vào trường à?

— Không!

— Thôi ráng về đưa cô ấy vào trường.

— Chịu.

Thấy bạn mỉm cười, Huỳnh cũng cười và ngồi ngay ngắn hẳn lên, hỏi lại:

— Anh cười gì tôi?

— Tôi cười để công nhận lời cô nhân nói phải: « Cái cứng bao giờ cũng sợ cái mềm! » Người chủ anh, một người mà tôi biết rằng nếu có phải ra mặt trận cũng coi cái chết như không, nếu có đánh nhau với một kẻ to lớn gấp 2 mình cũng không ngại. Cái người ấy đã mấy lần đi bắn cọp ở Djiring, đã 1 phen bị bão ở Bắc-Hải, đã từng trải những sự nguy hiểm như thế mà ngày nay đứng trước một đứa con gái nhỏ 15, 16 tuổi thì lại « so » (sợ) như một con cua cụp cụp trước đôi mắt thối miên của con ếch! Thế thì nhin cười sao được!

Huỳnh đỏ mặt, cổ cãi:

— Anh lầm rồi! Người đẹp bằng mười con Ngọc tôi còn không sợ nữa là con Ngọc!

Hành được thế;

— Hồi này người tôi không được mạnh như trước. Hay đau yếu luôn.

— Thế có lẽ anh có bệnh?

— Có lẽ! Mà bệnh thật anh ạ, tôi ăn ít lắm.

Người chủ-nhiệm không trả lời, chỉ bảo tài xế:

— Anh tài cho xe ra « lăng tô » (một nơi hóng gió ở Saigon).

— Huỳnh nhẩy chồm trên nệm xe: « Về tòa báo, về, còn cho lên khuôn chó. Về, anh tài » rồi quay lại hỏi bạn.

— Anh cho xe ra « lăng tô » làm gì?

— Thì hóng gió mà!

Chiếc xe đỗ ở cửa tòa báo Huỳnh hỏi tiếp:

— Giờ này đi hóng gió thì có điên! Ai chịu trách nhiệm về sự báo ra trễ?

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh

hoa liễu, bệnh đàn bà

— Thì tôi thấy anh có bệnh nên muốn anh đi hóng gió cho khỏe.

— Gió làm hết được bệnh à!

— Đối với anh thì có thể lắm! Vì anh đương thiếu «gió đông»

Huỳnh chưa kịp đáp, người chủ nhiệm đã bắt tay bạn, phá ra cười: « Bệnh anh là bệnh của Chu - công - Cần! Làm sao có trận gió đông nổi lên thì bệnh sẽ hết. »

Luôn ba tuần nhứt nay Huỳnh không đi đón Ngọc nữa, mà Ngọc cũng không ra nhà Huỳnh. Chiều thứ bảy đầu, Huỳnh không đi đón Ngọc, Huỳnh thấy sung sướng, Huỳnh tự phụ. Tối hôm ấy Huỳnh đi coi cinéma rồi về ngủ ngay. Huỳnh nói truyện với người chủ nhiệm thế. Ông này cười. Đến chiều thứ bảy sau, Huỳnh thấy nóng ruột. Huỳnh tự nhủ: « Chắc con ranh mong mình vào đón lắm đây, mặc! Ra chỉ quấy rầy! » Mắt Huỳnh luôn luôn ngó lên chiếc đồng hồ treo ở tòa soạn. Gần 5 giờ; sắp tan học. Huỳnh nhua vai, hịu miệng.

Người thư ký lên hỏi Huỳnh gì không biết mà Huỳnh gất rầm cả lên. Thấy ta vừa đi ra vừa lầm bầm: « Ông ấy bây giờ dăm đôi tanh! Hơn tuần lễ nay ngày nào cũng gât! » Huỳnh cấp cấp đi ra. Huỳnh không biết đi đâu, sau bước tới một quán bán « bia » ở ngay trước chợ. Huỳnh uống luôn miệng, và ăn hết ba đĩa kiện muối.

Lúc trả tiền, Huỳnh ngạc nhiên khi nhà hàng tính những 6 «bốc» bia. Về nhà, Huỳnh dục cơm rồi cả lên tuy chưa đến 7 giờ!

Món thịt gà sé phay — một

món ăn thích nhất của Huỳnh — bữa nay không được hân hạnh Huỳnh với tới. Huỳnh chán chán ăn với cà. Canh nấu ngon thế mà Huỳnh mắng bếp rằng canh nhạt như nước ốc. Thắng bồi chút bị tát vì nó đã đem cho Huỳnh tách (chéu) nước nóng quá.

Ăn xong Huỳnh đi chơi ngay. Mãi ba giờ sáng Huỳnh mới về. Suốt tuần lễ sau Huỳnh không viết nổi một bài. Đêm nào Huỳnh cũng đi chơi.

Hai đứa loong toang ở tòa soạn thì thăm bảo nhau:

— Quài, hồi này ông chủ bút như bị ma làm, ông ấy hay gât quá.

— Ông ấy lại còn tần mần nữa! «Ngài» cứ hỏi tao luôn «hôm nay thứ mấy anh» tuy cái lịch to tướng vẫn treo ở trước mắt «ngài»? mà nào «ngài» có hỏi một hai lần! Mỗi ngày «ngài» hỏi đến 4, 5 lần! Sốt cả ruột.

— Mà không biết ở nhà «ngài» làm gì không ngủ. Đến đây «ngài» cứ ngáp hoài!

— Chắc lại «đội gạo» chứ gì!

— Thôi mày cứ nói «nôm» cho tao hiểu với!

— Ba cô «đội gạo lên chùa, một cô yếm thăm bồ bùa cho sư».

— Chà! thằng này vẫn chương! gần ông chủ bút có khác! nhưng cô yếm thăm nào?

— Biết đâu chỗ «ma ăn cỗ», nhưng tao đoán đích cái cô làm báo C. L. vẫn đến đây ấy mà.

— Si! thế mà cũng đòi biết! Cô ấy thì việc gì ông ta phải tương tư! Vẫy tay một cái là được! Cô ta lẳng chết đi ấy mà! Lần nào đến cũng anh anh, em em! ông ta không mê cô ấy đâu!

(còn nữa)

TIỄN BIỆT

Ngựa chậm-chậm bước trên đường lồi lõm;
Gió thôn trang vương vãi áo chàng trai.
Cạnh cha già đi tiễn, nép búi ngùi
Chàng lưu luyến ngắm quê hương bạn nữa...

... Đây đã đến ly-đình — nơi gầy nhô —
Cả hai cùng, không hẹn, siết giây cương.
Cùng nhìn nhau, mắt gửi cả tình thương
Nỗi bịn-rịn ghen ngào lời tiễn biệt.

— Ra đi đề thấy lòng đau muốn chết! —

Đưa mắt lượng độ đường giải xa tit:
Lòng cha già ngại hộ bước tha phương;
Lòng chàng trai thắc mắc luyến quê-hương.
— Trời xa lạ mong mệnh niềm cô-quạnh —

Giờ ly-biệt tay rời còn vương lạnh;
Ngựa quay đầu san thương nhớ làm đôi.
Nửa trông theo nửa khuất ở chân trời
Trong sương sớm nheo rấn mây bạc trắng.

— Giờ là lúc đề mặc hồn cay đắng!... —

Hồng-Thu
(Thanh-hóa)

Măng tươi hấp với tôm thịt

10 cái măng thái chỉ, luộc cho hết đắng. 10 con tôm he, 200gr thịt nạc, 10 nấm hương, 1 củ hành tây, tất cả băm ra cho nhỏ, rồi trộn với măng tươi, nước mắm, hạt tiêu. Lấy lá chuối lót khuôn nhỏ nhỏ, đổ vào mỗi khuôn một thìa măng trộn rồi ấy. Trước khi đổ vào khuôn, nhớ thoa mỡ ở lá đã. Rồi bỏ vào chỗ mà hấp. Cứ để nguyên cả khuôn mà bày lên đĩa, trông như xiu mại vậy, ăn chấm nước mắm chanh, tỏi, ớt.

Ruốc cá

Cá lóc (quả) hay cá bông cũng được. Làm cho sạch sẽ, lột lấy thịt, bỏ da. Để một lát cho ráo nước, bỏ thịt cá vào cối mà giã cho tơi. Xong rồi bỏ vào chảo khô trộn đều. Ráng khô đến khi nào thịt vàng và khô thì bỏ ra mà xé lại. Tại càng khô thì ruốc càng tơi.

Bếp than phải phủ gio lên trên kéo nóng quá, ruốc sẽ bị cháy và không được trắng.

Chả cá

Làm cá cho sạch, lột thịt nạc, bỏ da, giã cho nhuyễn, cho vào ít nước mắm và bột tiêu. Cắt một miếng lá chuối to, thoa ít mỡ rồi dằn cá lên đó rồi bỏ vào xường mà hấp. Hấp qua một chút, coi gần chín lấy ra, đem rán. Để lửa riu riu mới vàng đều. Lửa to quá chỉ chín lớp ngoài mà trong còn sống. Nếu không muốn ăn chả rán thì để hấp chín cũng được. Lúc gần chín, lấy lòng đỏ trứng gà đánh đều, thoa trên chả làm mặt. Trứng vừa chín, đem chả ra.

Chả dòn

Tôm càng, tôm con, hay tép cũng được. Nếu là tôm, bóc cho sạch vỏ, vớt cho ráo, giã cho nhuyễn. Hành tây thái nhỏ, nấm hương, miến ngâm nước sôi trộn cả với tôm và một lòng đỏ trứng. Bánh đa mỏng, cắt đôi, gói các thứ kia lại thành từng gói dài hơn ngón tay và tròn bằng quả chuối. Mỡ thực sôi, bỏ chả vào rán vàng.

Ăn với salade, các thứ rau thơm, giá chần nước mắm ớt tỏi hay tương cũng được.

NGUYỄN-PHONG

ĐÁNH BÀI GIỜ

Một thiên phóng sự của CÔ TRINH

Sẽ đăng trên số báo này

Từ kỳ sau các bạn hãy đón coi

Cái tai

Tôi nhớ trong một bài nhỏ về mặt đẹp, có nhắc lại cho các bạn nghe một điều nhận xét của một người thợ may đàn bà — điều nhận xét chẳng vinh dự gì cho các bạn gái lịch sự của chúng ta lắm — là đôi tai của các bà, các cô đến may áo thường không được săn sóc về phương diện vệ sinh bằng khuôn mặt. Đúng như vậy, bởi vì đôi tai không lộ liễu rõ rệt như cái môi, cái má, lại thường hay được che khuất bởi mái tóc kéo lòa sòa xuống. Nhưng trời nực sắp tới rồi, tóc vén vang gọn ghẽ, đôi vành tai không có một cơ gì để ẩn náu dưới làn tóc đen nữa, và lại đôi tai cũng dự một phần trong cái đẹp của toàn thể, che lấp đi chẳng hóa ra cái phần của nó sao, vẻ đẹp của khuôn mặt vì thế mà giảm đi nhiều.

Phương diện vệ sinh

Các bạn nên săn sóc đôi tai của mình cho kỹ càng để tỏ rằng mình là người biết tự trọng. Đừng tưởng một đầu khăn trùm lên ngón tay ngoáy trong lỗ tai là tai đủ sạch sẽ rồi đấy. Nên có một khi cụ riêng bằng xương hay nan tre vót, chơn chu và bản vừa phải, quấn trong miếng khăn mềm dùng riêng vào việc ngoáy rửa lỗ tai, khắp các vành, các gách.

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng đậu)

Tel: 1390

Mỗi lần ngoáy rửa xong phải lau lại tai cho khô ráo một lần nữa, đừng để tai ướt, lúc đánh phấn bột ra và có khi làm cho lỗ lầy trong tai. Khi trong tai ngứa ngáy, chớ tiện tay lấy bất cứ cái tăm, cái que hay cái găm tóc nào mà ngoáy, lỡ quá tay vật cứng nhọn ấy làm sây sứt « ống nghe » mang bệnh điếc. Khi có cơn sâu chui vào tai, đừng lấy dầu hay chất nước nhờn gì đổ vào tai cho sâu nổi lên vì sau này khó rửa sạch hết chất dầu trong tai, cũng đừng đổ nước lã, nên đổ nước ấm hoặc bảo ai hà vào đấy mấy hơi khói thuốc lá, cơn sâu cũng chui ra. Chớ bao giờ đánh con trẻ vào mang tai, cử động mạnh ấy có thể làm cho vỡ mang tai đưa bé và khiến nó mang bệnh điếc nan-ỹ.

Chẳng may mang bệnh nặng tai, nghe không thấy rõ càng nên phải giữ gìn tai cho cẩn thận, đừng bao giờ để cho chân bị lạnh, đừng ngồi quay lưng hay nghiêng tai ra phía cửa sổ gió lùa. Người đàn bà dù lịch-sự đẹp để tới đâu mà khi ngồi giữa một cuộc hội họp cứ phải ghé nghiêng luôn mồm « hử... hử... » thì thực mất hết cả duyên và còn làm người chung quanh khó chịu. Trong một cuốn sách đẹp, người ta có bày vẽ một phương pháp cho các bà lịch sự nặng tai khỏi ghé nghiêng. Họ khuyên các bà nên mang theo một cây quạt nhật bản, nan bằng tre khứa. Muốn nghe rõ, các bà ti dần dần chiếc quạt dưới cằm, về phía cái tai nặng hay phía người ta nói, ấn cong cong chiếc quạt uốn thành hình hơi vòng cung, ấy thế là các bà nghe được rõ hơn. Chẳng biết phương pháp ấy có hiệu

nghiệm không, các bạn nào nặng tai thử thì nghiệm xem.

Vẻ đẹp của đôi tai

Ta thường nói đẹp như tai đức phật Bà. Nhưng tôi thử thực, tai đức phật trông ở cái bức tượng, không đẹp lắm vì to quá, song cái khuôn hình thì có thể lấy làm định lệ cho vẻ đẹp của đôi tai được. Người Nam ta không nhận vẻ đẹp của cái tai ở chỗ đẹp thuần-t túy của nó, nhưng chỉ quen xem ở đôi tai, cái tướng phúc hậu sang giàu của người ta thôi.

Dù sao cái tai cũng dự phần làm tôn hay làm giảm vẻ đẹp của khuôn mặt như tôi đã nói. Có những cái tai chuột, cứ hình như định trốn cái mặt làm cho cái mặt thành chơ chênh bơ bơ, có những cái tai như cánh hoa ộp lấy khuôn mặt nên người ta mới phải chẻ ra nữ trang để tô điểm cho nó.

Thưa xưa các cụ dùng khuyên, dùng hoa mặt giàn, một chục năm trước dùng hoa bông bèo, hoa đầm, buồng rủ xuống. Một giao, chúng ta bỏ hẳn một đeo hoa, để bây giờ trở lại dùng hoa kiêu Saigon, lấp mặt ngọc thạch, kim cương hay ngọc trai.

Nhưng nhiều cái tai đeo hoa thì nổi, nhiều cái tai đeo hoa có vẻ nhỉnh, mất cả đẹp. Tô điểm cho tai, các chị nên theo cái điều nhận xét này là những chị có khuôn mặt to, chớ nên đeo hoa nữa, kéo khuôn mặt càng lộ vẻ thô. Những chị mặt nhỏ quá cũng không nên dùng hoa mặt ngọc thạch màu xanh to rõ rệt làm choắt thêm khuôn mặt. Những chị mặt đã giải dùng đeo hoa buồng thả xuống như lối hoa đầm. Chị nào có đôi tai định lần trốn ra sau gáy thì nên đeo hoa mặt to để kéo cái tai ra ngang hàng cái mặt một tí. Hiện giờ nhiều chị đeo những đôi hoa hình các thứ hoa làm bằng nhựa các màu sắc sỡ nhưng tôi nhận thấy chẳng đẹp chút nào, nó lại có vẻ hoa hòe, trẻ con.

Cô Thúy

SÁCH BẠCH ĐÁI HẠ

Ta thường gọi là bệnh khi hư rất nguy hiểm nếu không gặp thuốc. Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÁCH-BẠCH-ĐÁI HỒNG-KHÊ số 60. Giá 1\$00 và một hộp NINH-KHỎN HOÀN số 2. Giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

NHÀ THUỐC Hồng-Khê

75 Hàng-bộ điện thoại 1439
Chi nhánh: 88 phố Huế
điện thoại 755

HANOI

TONKIN

PHÒNG TÍCH

CON
CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng về bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi một, buồn bã chán tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liệu thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận uống 0\$25.

Liều hai bận uống 0\$45.

VU DINH TAN

Ấn từ Kim tiền năm 1926

178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi

An-Hà 13 Hàng-Mỹ (Cuivre) Hanoi

Đại lý phát hành khắp Đông-

duong, Nam-Tân 100 phố Bonnel

Haiphong. Có Anh 100 Đại lý

khắp Hanoi và khắp các tỉnh

Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên và

Lào có treo cái biển tròn.

Con gái là con người ta
Phong dao

hạt mu'a sa

Truyện ngắn của BÀNG-BÁ-LÂN

Từ xa Trâm đã trông thấy rõ-ràng cái cổng gạch quét vôi trắng toát: Cái cổng kiên-cố in một vết sạch-sẽ, dóm-đáng lên nền tre xanh tươi. Mấy năm trước đây, với cái cổng vô tri ấy, nàng có biết bao cảm tình. Mỗi khi đi đâu về, từ chỗ rẽ đầu làng, Trâm đã thấy nó đứng sừng-sững như ngóng đợi. Và, khi đến gần, nàng thấy nó sáng-sủa với màu vôi trắng tươi cười như vai mừng đón chào. Thế mà bây giờ cái cổng thân yêu ấy đối với nàng như hoàn-toàn xa-lạ!

Trâm chậm bước lại, lòng buồn ngồn-ngang. Một ý nghĩ máa-mai, đau đớn vụt hiện ra trong trí. Có người con gái nào, một khi đã lấy chồng, lại không mong đợi dịp về thăm cha mẹ đẻ? Và khi gần đến nhà lại không muốn mau bước cho chóng được hàn-huyên? Thế mà Trâm thì không. Phải về là một sự bất đắc dĩ. Và khi trông thấy cái cổng gạch ở xa-xa, nàng chỉ muốn đi rõ chậm để kéo dài ra những phút cuối cùng. Không phải Trâm không nhớ cha mẹ. Trái lại. Nhưng còn anh em ruột, còn những chị em dâu. Ô, chị em dâu! Những người ấy ít thương nàng lắm! Khi Trâm còn ở nhà, họ vẫn tử-tế hay, đúng hơn, không giám tỏ vẻ gì khó chịu. Có lẽ tại Trâm vốn tính nhu mì hiền hậu, yêu quý anh em và sẵn lòng chiều chuộng các cháu bé. Nhưng có lẽ hơn là khi còn ở dưới gối cha mẹ nàng có đủ quyền hành làm một «bà cô». Tuy cái quyền ấy Trâm không bao giờ biết đến, trước sau vẫn giữ được thiện cảm đối với mọi người, thế mà từ khi nàng lấy chồng thái-độ các anh em, nhất là những chị em dâu, bỗng thay đổi hẳn. Họ tiếp đãi nàng với những bộ mặt lãnh-đạm, họ nhìn nàng bằng những con mắt nghi-ngờ. Nhất những khi nàng ngồi thủ-thỉ chuyện trò với mẹ thì họ như ghen-ghét, đi ra đi vào, rình từng lời nói, từng cử-chỉ và bóng gió

những câu rất khó nghe. Mới đầu Trâm không ngờ, nên nhớ cha mẹ nàng thường về thăm. Nhưng thái-độ kia ngày càng rõ rệt khiến nàng không thể không nhận thấy và rất đổi ngạc nhiên.

Cuối cùng — khi đã hiểu rõ lòng người — thì nàng chán ngán buồn rầu vô hạn. Chỉ vì cha mẹ nàng giàu có mà nàng thì lấy chồng nghèo nên họ ngờ mẹ thương hại dăm-dúi cho tiền chắt! Từ đây Trâm quyết dẹp hết nướ

đang nhều đầu lên gậm lá. đuôi luôn luôn phe-phẩy, thỉnh-thoảng lại đập chầm lắc đầu cổ làm rang chuối nhac loong nhoong. Trâm tự nhủ: «Đó là ngựa của mấy ông chánh, ông lý trong hạt».

Từng tốp ba bốn người, hoặc năm sáu người, có khi chín mười người đều một loạt áo giải thân, khăn đen, quần áo trịnh trọng nối nhau đi vào cổng. Người đi đầu đội mâm lễ vật có mấy chai rượu ta, một buồng cau, vàng

mười quả na còn xanh chưa mở mắt. Nàng thở giải, tránh nghĩ đến về mặt thành-thực hân-hoan của Phong khi chàng hái những quả ấy ở vườn đem về. Rồi trịnh trọng chàng vừa sắp vào lễ vật mà vừa cười nói với Trâm:

— «Chẳng lẽ lại về không. Em chịu khó đem về vậy. Vật tuy mọn nhưng quý ở chỗ cây nhà lá vườn. Và thầy me cũng chẳng lạ gì chúng mình nghèo lại ở nhà quê, còn có gì nữa!»

Còn có gì nữa! Thầy me nàng thì đã đành, nhưng còn «người ta»!

«Người ta» có thêm biết cho cái chỗ thành-thực của mình đâu

«Người ta» sẽ chỉ biết rằng na với bưởi thì «người ta» vứt đi không hết. Ôi, giá Phong hiểu rõ! Tuy nghĩ thế nhưng phần chiều chồng phần không muốn Phong nhìn rõ sự thực đau lòng. Trâm cố làm mặt vui-vẻ thuận mang đi.

Trâm đã đến cổng. Mỗi và đau tay quá, nàng đặt lưng xuống đất, đứng thờ. Con Vện sỏ ra sữa lên mấy tiếng, nhưng khi nhận ra Trâm nó liền chạy lại gần, ve-vẫy đuôi mừng cuống quít. Mấy đứa ở mới đang rửa bát trên cầu ao ngưỡng nhìn lên cười với nhau. Chúng tưởng nàng là khách lạ. Trâm hơi khó chịu. Nàng cúi xuống toan xách lưng đi vào thì một bọn người từ trong sân đi ra, cười nói huyên-thuyên, hơi men sặc-sụa. Cùng lúc ấy một bọn khác đội lễ-vật từ ngoài đi vào. Họ chào hỏi nhau ấm ỹ và đi chạm cả vào nàng. Trâm tức giận toan cự, nhưng lại nén được. Họ kéo nhau vào sân. Trâm đứng-đình theo sau.

Bỗng những tiếng chào lao-sao nổi lên giữa bọn người ấy:

nhưng không về chơi nhà nữa, trừ những ngày giỗ tết, mặc mẹ nàng oán trách là «vui chồng quên cả mẹ cha»!

Với những ý nghĩ liên miên buồn rầu ấy, Trâm đi lại gần. Ở hai bên cổng, nàng đã trông rõ hai giấy ăn mảy ngời lả-liệt. Hai cánh cổng mở rộng Trâm nhìn thấy trong sân người đi lại tấp nập. Vài chiếc xe kéo «khách tỉnh» về ăn giỗ, dề ghéch càng lên tường hoa. Ngoài cổng, bên lũy tre mấy con ngựa đóng yên cương

hương và nển.

Cũng có bọn biết «tùy thời» hơn thì thay bốn chai rượu ta bằng hai chai rượu vang. Đó là những người trong làng và những làng lân cận thường đi lại vay mượn nhờ vả cha nàng. Khi còn ở nhà, chính Trâm thường đứng thu nhận hoặc sai bảo người nhà thu nhận những lễ-vật ấy đặt lên bàn thờ. Nghĩ đến đây, Trâm chợt nhìn xuống chiếc lưng mà đang xách nơi tay. Mấy quả bưởi nằm lủng củng bên

PHU NỮ' MỸ

— Bầm mợ... Bầm mợ a.
Trâm nhìn lên thì thấy người chị dâu từ thềm nhà trên bước xuống sân.

— Ấy kia, cô đã về. Không cho cháu về à? Cháu ấy đâu?

Trâm ngập ngừng:

— Nhà em mệt không về được!

— Gớm sao chú ấy yếu thế? Giở nào cũng mệt!

Trâm thoáng thấy một nụ cười riêu-cợt trên môi người chị dâu. Nàng buồn rầu nghĩ đến câu Phong vẫn nói với mình: « Bao giờ làm ăn khá giả thì giở tết anh mới về. Còn bây giờ thầy me có hỏi, em cứ bảo là anh mệt hoặc bận ».

Trâm lên nhà trên chào ông Huyện.

— Ờ, con đã về. Thế chồng mày đâu?

Trâm chưa kịp đáp, ngời chị dâu đã mát-mẻ:

— Thưa thầy, chú ấy mệt không về được ạ!

Ông Huyện vội-vàng hỏi thăm bệnh tình Phong. Trâm phải lựa lời nói qua-loa cho xong chuyện.

Trâm ngượng-ngịu, lặng lẽ bỏ ra và bước trong lảng ra. Sếp vào gần bàn thờ Người chị dâu đang đứng nói chuyện với chồng, bỗng quay lại cười nửa đùa nửa thật:

— Cô khéo vẽ-vời góp giỡn góp giỡn!

Người anh cũng cười:

— Gớm, lại còn trở cũi lên rừng!

Trâm cố nén giận, lén thình. Tuy đã biết trước, Trâm cũng không khỏi mũi lông và sét-sa nghĩ đến Phong.

Tay cầm dao thái măng mà đầu Trâm nặng trĩu những ý nghĩ vẩn-vơ lộn sộn. Thình thoảng nàng lại ngừng lên đưa mắt nhìn chung quanh. Kia cái tủ kiềng cổ bằng gỗ trắc đánh si bóng loáng vẫn kê nguyên chỗ cũ. Khi còn ở nhà, Trâm giữ riêng một ngăn để tư-trang quần áo. Bây giờ thì người chị dâu đề cả. Trâm còn nhớ ngày hôm về nhĩ hi người chị dâu đã hỏi nàng mà lấy lại cái thìa-khóa rồi!

Kia cái ghế bành xinh-xắn trên đó nàng thường ngồi khâu, cái mắc áo hình con bướm thiếp vàng chói-lọi, cái bàn con mặt đá vừa là bàn trang điểm vừa dùng làm bàn viết... Ồi, biết bao kỷ vật thân yêu đã từng chứng kiến những giờ vui buồn của nàng khi còn con gái, thế mà nay Trâm không bao giờ được dùng đến nữa! Cái giường đã xa lạ nàng cũng như mái nhà này là nơi nàng sinh trưởng.

Trâm thấy mình không có bổn phận gì, không có quyền hành gì ở đây cả. Nàng cảm thấy như mình bị bỏ rơi. Cảm tưởng ấy càng rõ-rệt hơn những khi Trâm cần sai bảo đây đó một việc gì. Cũng vẫn những đứa ở ấy, trước kia nàng sai bảo tự nhiên, đôi khi — chúng làm không vừa ý — còn giận mắng nữa. Nhưng bây giờ sai bảo thấy ngượng-ngịu lắm. Trâm thấy chúng hình như không phải là đầy-tớ mình nữa, nên nàng chỉ làm mặt « nhờ » mà không muốn lên mặt « sai ».

Có tiếng chuột chạy làm động mạnh ở phía tủ gương. Trâm ngừng nhìn.

Trong gương, bên người chị dâu dỏm-dáng trong bộ áo hàng mùa thu đắt tiền và cô em gái gọn-gàng trong chiếc áo hoa lộng lẫy, Trâm thấy mình tiêu-tụy quá trong chiếc áo lụa cũ đã hơi bạc màu. Tuy trước khi đi, Phong đã vì nàng, cần-thận lau sạch rì ở. Bàn là than và cặm-cui là thật phẳng-phiu chiếc áo đẹp nhất và còn mới nhất. Nhưng vì là thứ hàng ít tiền và may cũng đã lâu ngày, lại thêm đi tàu xa xôi đông đúc nên áo Trâm nát nhàu. Trâm thẹn thùng thấy cái nghèo của mình rõ-rệt quá. Và bỗng rầu nghĩ rằng khi trước mình cũng vàng tó ngọc chuốt kém gì ai! Trâm bỗng thấy hơi giếc khi còn ở nhà cha mẹ giàu có mà nàng chỉ biết chăm nom công việc giúp đỡ hai cháu, không một lúc nào nghĩ đến bản thân mình, không một lúc vào nghĩ đến thu nhập

Khi Tổng-thống Roosevelt nắm chánh quyền nước Mỹ là ông nghĩ ngay đến sự nâng cao trình-độ phụ-nữ ngay.

Tuy trước kia, phụ-nữ vẫn có quyền bảo cử, vẫn thường dự vào các hội-nghị nhưng chỉ từ khi ông Roosevelt cầm quyền chánh thì người ta mới thấy chánh-phủ công cử chị em vào những chức quan trọng.

Ông Roosevelt trúng cử Tổng-thống rồi, bèn giao ngay bộ Lao-động cho cô France Perkins; lần này là lần đầu có một cô thượng-thor Mỹ trong bộ Lao-động, lại còn một bà nữa được sung vào chức Tổng bí-thor ấy là bà Francis Perkins một bà đã gần 50 tuổi có tâm huyết đối với dân thợ-thuần và đã được dân tặng cho cái huy-hiệu « người bạn của lao-động ».

Một bạn gái khác được ông Roosevelt cất nhắc cho, là bà Nellie Taylor Ross được bổ làm Giám-đốc ty tài-chánh.

— Bà Rulh Bryan Owen

được cử làm đại-sứ Hoa-kỳ ở Đan-mạch (Danemark). Lần này là lần thứ nhất mà một bạn gái được giữ được một chức quan trọng mà cần phải người có tài ngoại-giao lắm mới gánh nổi.

Sự bình vực phụ-nữ của ông Tổng-thống Roosevelt đã làm cho phụ nữ mạnh bạo dự vào việc chánh trị trong nước. Từ trước tới giờ phụ nữ tuy có quyền bảo cử nhưng mới chỉ có bạn gái dự vào Thượng nghị-viên theo tư cách đặc-uy viên phụ-nữ.

Nay tại Nghị-viên đã có các bà Nghị do dân cử ra, đủ quyền-hành như các nghị-viên nam-giới.

Phụ-nữ Mỹ hiện nay có một địa vị quan trọng như thế ấy cũng là nhờ bà Roosevelt, vợ ông Tổng-thống, một bà rất chú trọng đến việc xã-hội, rất lưu tâm đến phong-trào phụ nữ, và lại là một bà rất tốt với bạn lao-động thất nghiệp, hạng người khổ cùng vậy.

CÔ TRINH

gom góp lấy một cái vốn riêng để phòng khi đi lấy chồng như cô em bây giờ và nhất là như người chị dâu chỉ biết có tiền kia! Bây giờ thường nàng túng thiếu, đôi khi mẹ muốn giấu cho ít tiền, nhưng không lần nào nàng dám nhận. Không lấy, không phải Trâm chê đồng tiền của cha mẹ. Không lấy, chỉ vì dấu-diểm nàng thấy cử chỉ ấy tự hạ một cách vô nghĩa, mà đường - hoàng thì nàng không thể chịu được những cái nhìn ghen tức chế-nhạo của anh chị em. Trâm sợ rằng nhận tiền của mẹ một lần, họ sẽ tưởng mẹ thường cho luôn như thế. Họ sẽ vin có ấy là bòn dãi mẹ và nói xấu mình! Nàng nhấm nháp tính khí - khái của Phong. Phong khí-khái và thẳng thắn

lắm. Thực ra, chàng có sinh-trưởng ở một gia-đình nghèo khó đâu. Nếu Phong chịu ép mình sống dưới chế-độ đại gia-đình như các anh nàng thì bây giờ Trâm cũng ăn trắng mặc trơn, ông chuột kén gì những chị dâu...
...
hằng ôm-ấp một trí hướng tự-lập, nên lấy vợ được ít lâu liền xin phép cha mẹ đi mở đồn-diễn quyết gây dựng lấy một tiền giang-sơn tại miền sơn cước. Nhưng công việc cần phải trường vốn mà tiền lưng của hai vợ chồng thì có hạn, lại không muốn nhờ vả cha mẹ, nên lúc này đồng tiền không được dư dật, từ cái ăn cái mặc đều phải dằn-tiền,

(Xem tiếp trang 10)

GIỎI GIẢNG

Phỏng theo Lý Thái Bạch

Chim Uyên và chim Ương song-song bơi trên giòng nước chảy về Bắc. Khi con Uyên ngừng bơi, trú dưới vòm lá mát, thì con Ương cũng đứng lại, lẩn giữa đám hoa lau. Cả hai đều muốn chết, hoặc muốn bị giam-bãm hơn là lẩn-trốn nếu vì lẩn-trốn chúng phải lìa nhau.

Thôi, chàng ở lại ! Không một sông nào có thể chảy ngược giòng, và không một bóng hồng nào lại có thể trở về cảnh, một khi cảnh đã dễ hoa rụng xuống.

Không một loài cây nào không có cảm giác, dù người ta cứ nhất định rằng loài thảo mộc đều vô-tri cả. Vậy thì số phận những cây tạo hóa đã định cho sống đôi chết đôi sẽ ra sao ? Một cây chết ngay trên nơi đất gĩa đã đưa hạt đến reo giống, và cây kia cũng héo-bắt khi người ta nhổ nó đi nơi khác xa chỗ chúng cùng mọc. Tạo hóa dung hoa như thế mà người đàn ông nào cũng độc ác với người đàn-bà yêu họ.

Thôi chàng ở lại ! Không một con sông nào có thể chảy ngược giòng, và không một bóng hồng nào lại có thể trở về cảnh một khi cảnh đã dễ hoa rụng xuống.

Đề kỷ-niệm em, chàng hãy giữ lại ba chiếc nhẫn ngọc này. Em đã cài chửng lên đầu, hôm chúng ta lấy nhau. Bây giờ, chiều chiều chàng hãy dùng ống tay áo lau nó đi. Chàng cũng đừng cuộn chiếc chiếu trên đấy chàng đã ôm-ấp em : cứ để nhện trắng tơ trên chiếu, chàng nhé ! Chàng cũng nên cho em cầu xin chàng khi ngủ gối đầu lên chiếc gối đôi-mỗi của em. Gối sẽ mang nhiều mộng-mị đến đề nhắc chàng quãng đời xưa chung sống với em...

... Em còn quên trong buồng chạm chiếc áo choàng lông. Chàng hãy búa không khoác áo vào vai một người nào khác hàng. Còn cái gương của em, — cái gương bạc em đã soi lòng em vào đấy, như soi hình trong giếng nước, — chàng nên đưa luôn cho người vợ sau này dùng, bởi thế gương sẽ giúp chàng tìm hiểu lòng vợ mới.

Thôi chàng ở lại ! Không một con sông nào có thể chảy ngược giòng, và không một bóng hồng nào lại có thể trở về cảnh một khi cảnh đã dễ hoa rụng xuống.

L. U. B.

NHỮNG GIẢI THƯỞNG VỀ Cuộc Thi Nhi-Đồng

(Tiếp theo trang trước)

Trúng một con poupée và 6 tháng báo.

Giải ba số 37 Tôn-Thất Ly - Tao chez Tôn - thất - Nghĩa, Vinh.

Trúng một cái vé hạng nhất đi coi chớp bóng ở Majestic hay Eden.

Giải tư số 15 Nguyễn-thị-Tur-Kỳ 110 Lê-Lợi Hanoi.

Trúng một cái máy bay R. A. F. đáng giá 1\$50 (giải này chúng tôi đặt thêm)

Giải năm số 77 Bích-Đào Rue Lạc-sơn Chí-linh Hải-dương.

Giải sáu số 10 Bùi-ánh-Hà 41 Jacquin Hanoi

Giải bảy số 8 Đặng-dinh-Bình 99 médicaments Hanoi

Giải tám số 66 Nguyễn-Đất C. M. I. chez M. Toán Résidence Vĩnh-Yên.

Giải chín số 19 Lê-thế-Thêm 151 Rue de France Nam-Định.

Giải mười số 38 Bach-Tuyết 32 quai des Cotiers Thanh-Hóa.

Trúng các sách, báo, tiền thuyết riêng cho trẻ em.

Cuối cùng, theo lời yêu cầu của bà Thu-Linh, một nhân viên trong tòa soạn,

bản báo chủ-nhiệm xin vui lòng tặng 77 bạn không may nhưng có bài đáp trúng, mỗi bạn một tháng báo Đàn-Bà, gọi là những giải thưởng an ủi.

Báo tặng bắt đầu gởi ngay từ kỳ này. Còn các phần thưởng thì để ở tòa báo, các bạn có thể đến lĩnh sáng từ 9 giờ tới 10 giờ, chiều từ 4 đến 5 giờ. Những bạn nào ở xa, xin cho biết ngay còn ở địa chỉ cũ không, để chúng tôi gởi phần thưởng tới — các bạn không phải chịu cước phí. Riêng với bạn trúng giải số ba, muốn cho bạn được tự do lựa phim để coi, chúng tôi xin đưa tiền. Bạn cứ cho tòa báo biết phải gởi tiền cho bạn bằng cách nào, chúng tôi sẽ gởi ngay.

Lời dặn cần kíp. — Bạn nào đến lĩnh thưởng xin đem theo cái carte d'identité hoặc một cái certificat ở nơi trường mình học, hoặc nếu không, thì ít nhất cũng phải có một cái gì chứng rõ tên và địa chỉ của mình.

T. B. Đ. B.

BAO-AN
HỘ - SINH - VIỆN
44, Harmand — Hanoi

MỚI SỬA SANG LẠI RẤT
HỢP VỆ-SINH MỜI QUÝ
VỊ TRẦN CHỦ CHIẾU GỐ

Giám Đốc
Mme TRẦN-THỊ-LAN
ĐỒ - THỊ - LIÊN

MY-PHU'ONG
115, JULIEN BLANC, 115
HANOI

Hàng nem chả mới
mở, một nơi hò hẹn
của dân sành ăn

SAY XUÂN

Nhạc đừng muốn lời
Xuân giăng đầy trời
Tình xuân man mác
Ý xuân chơi vơi?

Đất thơm mùi mới
Gió đượm hương ngon
Cỏ mướt sương ngọt
Cây trào nhựa non;

Nhẹ chuỗi mây xa
Cười duyên hoa gần;
Bướm kiêu lán lả
Hoa còn phấn vân...

Men nồng ai cất
Đem rót hôm nay?
Hồn ta dịu nhũ
Yêu xuân mà say!

Ôi, Xuân là xuân;
Động muốn đường tơ...
Lòng rung vì xuân
Ta buống vẩn thơ!...

TRỰC-THẦN
(Xuân 1941)

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÒ XỖ
ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

ĂN THÈ NÀO CHO KHỎE, ĐẸP

Thức ăn có thể chia làm hai thứ chính. Hai thứ ấy giúp ích cho ta về hai phương-diện khác nhau.

Một thứ thuộc chất đạm (azote) chỉ tiêu được trong dạ-dầy và một thứ thuộc chất thán (thủy thán = hydrocarbure, và đường-thủy-thán = Oxyhydrocarbure). Chất sau này tiêu một phần ở miệng, sau tiêu bằng nước mật ở gan và nước ở lá-lách chảy ra.

Ở thịt, cá, trứng, sữa, khí trời v. v. có chất đạm là chất dùng để bồi-dưỡng cho da-thịt hao-mòn, ở gạo, khoai, đường, mỡ, đậu, lạc (đậu phụng) v. v. có chất thán là chất giúp người ta có sức lực để làm việc.

Bình thường trong một ngày, thân thể một người lớn, hao mòn mất: 20 gờ-ram chất đạm 300gr chất thán, 40gr khinh-khí (hydrogène), 950gr đường - khí (oxygène), hai lít rưỡi nước và 25gr muối thuốc khoáng-chất (sels minéraux).

Muốn cho thân thể giữ được sự thăng-bằng, nghĩa là lại đủ những thứ đã hao mòn, thì ta phải ăn uống thế nào?

Hằng ngày chúng ta phải dùng đến 120gr chất đạm (như thịt), 425 chất thủy-thán (như đường, bột), 50 chất đường-thủy-thán (như mỡ), hai lít rưỡi nước, kể cả nước canh và nước uống, 25gr muối, ở da - vị hay đã có sẵn trong các thức rau.

Những thứ ấy ở lẫn trong các thức ăn, muốn ăn cho đủ ta phải dùng vật-thực tự-nhiên như sau đây: 600gr cơm, 600gr rau và quả; 200gr các thứ đậu, 150gr thịt hay cá hay 3 quả trứng; 50gr mỡ, dầu, hay bơ.

Muối đã có sẵn trong các thức rau. Rau màu xanh và quả đã có độ 85 hay 90 phần trăm số muối cần dùng. Nếu ở thức ăn chưa đủ số, người ta thường uống nước muối thêm vào. Về thịt, người ta có thể cứ lấy số cân nặng của mình nhân làm hai. Được một số bao nhiêu ki-lô thì dùng ngần ấy gờ-ram thịt. Ví dụ, một người nặng 50 ki-lô, phải dùng (50 x 2 =) 100gr hay

một lạng thịt nỏ, không kể gân mỡ bạc nhạc dính vào.

Những người làm việc bằng tinh thần hay nghĩ ngợi nhiều, các bạn đàn bà, nên ăn ít thịt hơn số ấy và thay bằng các thức ăn có nhiều chất lân (phosphore) vì chất ấy bổ gân và bổ não.

Kề ra công-dụng của các thức ăn, để bồi bổ và để chữa bệnh, thì nhiều lắm. Đây tôi chỉ xin tạm biên thành những bảng sau này, để các bạn dễ nhận thấy sự ích lợi của mỗi thức ăn.

Muốn bổ huyết

Ta phải cần đến chất sắt. Nếu kê một lít sữa có một phần thì một ki-lô rau giềng tây (1) (épinard) có 15 phần chất sắt, rau diếp 13 (lentille) 7, hành tây 7 phần (rươi, tỏi tây 5, bắp cải 5, đậu hạt tròn (đã bóc vỏ) 5, đậu hạt dẹp (bóc vỏ) 5, mận 2, dâu tây 2, cà-rốt 2, cà chua 2, thịt 1, trứng 1 phần v. v.

Muốn bổ xương và sức khỏe

Ta phải cần đến chất vôi. Nếu kê một lít sữa có 1 phần thì một ki-lô rau giềng có 2 phần và một phần chia tư (2 1/4) củat vôi, bắp cải 2, súp-lơ 2, đậu tây 2, đậu hạt tròn mới (còn tươi) 1 1/4, đậu hạt dẹp mới 1 1/4; đậu lentille 1, trứng 1, cà rốt 3 phần chia tư 3 1/4, khoai tây 1 phần chia tư, thịt một phần chia tư, hành tây 1 phần chia tư, cà chua 1 phần chia tư mận một phần chia tư v. v.

Muốn bổ gân ta phải cần đến chất lân. Nếu kê một lít sữa một phần thì đậu hạt tròn mới có 11 phần chất lân, đậu hạt dẹp (bóc vỏ) 11, đậu (lentille) 7 phần rươi, thịt 5, trứng 4 phần rươi, bắp cải 2 và 1 phần chia tư, hành tây 1, rau diếp 1, cà rốt 1, táo 1, mận 1, dâu tây 1, cà chua 1 phần v. v.

Những người làm việc bằng tinh thần, các bạn đàn bà các trẻ em, những người mới ốm dậy nên dùng: sữa, kem sữa, bơ, thịt ít mỡ, súp rau, đậu (lentille), rau giềng, bắp cải, củ cải, cà-rốt, hành tây (oignon)

tỏi ail, tủy, trứng tươi để sống hay luộc dờ dưng, óc (cervelle) bầu hến, tôm, bánh bột gạo làm với trứng sữa. Kem làm bằng trứng và sữa, quả sống (fruitscrus) hay luộc bằng nước đường (compotes) quả phơi khô v. v.

Những người làm việc bằng chân tay nên dùng:

Cơm, bột, thịt ít béo, mỡ, dầu bơ, bắp cải, su-hào, tỏi tây khoai tây, tỏi (ail) hành tây, cà-rốt củ cải, quả tươi hay phơi khô, hạt dẻ, hạnh-nhân, lạc v. v.

ĐỖ-THỊ-HIỆN

1 Theo tự vị Lê-công-Đắc.

Có người bảo là rau muống, nhưng rau muống không có gai (épine)

2 Có lẽ thuộc loài đậu nành

Dịch trong ÊTRE BELLE

ĐAU BỤNG MÁU

Đàn bà kinh nguyệt không đều, khi trời, khi xụt, hoặc hai ba tháng mới có một lần, khi gần tới ngày hành kinh đau bụng dữ dội, hoặc kinh kỳ càng ngày càng ít, đau bụng ngậm ngậm, làm cho bản thân mệt mỏi, nước đầu trông mặt, chân tay bại hoại, hãy uống BẠCH PHỤNG ĐIỀU KINH để trục hết huyết, xấu ra lần lần hết đau bụng rồi sau uống tiếp SONG LIỆU ĐIỀU KINH để sửa lại đường kinh cho đúng kỳ, uống luôn ít tháng như vậy, mỗi tháng độ ba bốn hộp thì kinh kỳ sau này rất tốt, sức lực mạnh mẽ dễ thương.

NHÀ THUỐC

VÕ-VĂN-VÂN Thudaumot
Hanoi 86 Hàng Bông — Haiphong
62 bis Cầu Đất — Và khắp các tỉnh đều có bán.

Mùa Hè Sắp Tới

Muốn có một đôi giày
vừa ý, nhẹ nhàng,
mát mẻ, xin mời quý
bà, quý cô, lại nhà

QUÊ - HIÊN

36, Phố Hàng-Bò, Hanoi
CHUYÊN MÔN ĐÓNG GIÀY
PHỤ NỮ ĐÃ NỔI TIẾNG

HAT MU' A SA

(Tiếp theo trang 7)

giảm bớt. Tuy vậy hai người vẫn vui-vẻ sống với một hi-vọng bông-bột ở tương lai.

Bản tính dung-dĩ và biết an phận nên mỗi tiếc kia chỉ thoáng qua trong trí nằng rồi tan ngay, mất hẳn như một làn gió biếm-hoai mỏng-mạch giữa buổi trưa hè.

...

Cổ bàn đã xong. Khách-khứa đến mỗi lúc mỗi đông, chật cả nhà. Máy chị em buồng dao, ra bề lược rửa tay rồi vào phòng trang-diêm. Bên ngoài, mấy người bạn của anh Trâm cũng vừa đến và đã bắt đầu ngồi vào bàn rượu. Tiếng cười nói rầm-rĩ, tiếng bát đĩa chạm nhau lách cách. Có em gái nhà bạn chạy ra cửa buồng ngó rồi quay vào vừa đập đập bông phấn lên má vừa nói với Trâm:

— Họ đùa như quỷ và ăn uống thực-thà, vui quá! Giá anh Phong cũng về có phải vui thêm không!

Thì Trâm cũng vừa nghĩ đến Phong. Giờ này chắc chàng đã phụ lục với thằng nhỏ (vì nó còn bé lắm chưa quen việc) mà thối cơm xong rồi. Có lẽ hai bố con ăn xong rồi cũng nên, và có lẽ Phong đang ngồi nói chuyện với con về nàng. Hôm Trâm đi không phải ngày phiên chợ, nhà lại vừa hết thức ăn, nhưng may nàng nuôi nhiều gà nên đã ăn-cần dặn Phong đến bữa ăn nhớ bắt làm thịt. Tuy Phong gặt đầu lia-lia cười nói: «Được rồi!», nhưng Trâm vẫn ngờ lắm: Nàng còn lạ gì tính chồng! Phong vốn tính dễ-dãi, ăn mặc thế nào xong thôi, phần lại phải làm lấy thì tất ngại, chưa chắc chàng đã theo lời. Nếu không thịt gà thì hai bố con ăn bằng gì? Rượu chưa với muối vừng!..

Bên ngoài, chừng hơi rượu đã ngấm, tiếng cười nói càng ồn ào, tiếng bát đĩa khua

động càng mạnh. Nhìn mâm cỗ đầy ăm-ấp để giữa đường nhìn những chai rượu vang trong suốt với màu vàng dịu đẹp như nắng thu, Trâm thấy lòng quặn đau và nó dấy lên tận cổ.

— Ah Phong anh ấy gần có một! Chị thực là đại mà theo anh ấy đi sống ở một vùng quê, kẻo-lạnh như thế. Có khác gì tự chôn vùi tuổi xuân!

Trâm thấy bất bình về câu nói của cô em gái. Phong gần? Trâm chỉ hãy ở cái gần ấy một ai-linh đảm-thăm, một tâm lòng tha-thiết phụng sự gia-đình. Thực vậy, Phong không biết một thú vui nào khác ngoài vui bên vợ con và giữa chồng sách.

Một người chỉ hoàn toàn ham những thú vui về tình thần như thế, Trâm cho là rất biếm có ở một thời đại quá chuộng vật chất này, một thời đại mà chủ-nghĩa cá nhân kỷ đã được nâng lên một cao độ đáng lo. Một người như thế rất hợp với bản tính dung-dĩ của Trâm. Nàng không bao giờ có những hận lòng, không bao giờ phải lo ngại đến những sự lừa dối. Trâm yên tâm sống trong một khung đời hiền lành, bình-dĩ như tâm-hồn nàng, và một mạc êm-dềm như đời xưa. Trâm còn mong gì hơn nữa. Nhưng mỗi người một tính nết, một quan-niệm. Trâm chỉ đáp lại cô em bằng một nụ cười yên lặng và bí-mậ.

Chợt quay lại, nàng gặp mắt mẹ đang nhìn mình không biết từ bao giờ. Bà buồn rầu bảo Trâm:

— Tao trông mày độ này xanh và gầy lắm! phải thuốc men thế nào chứ không ốm thì khổ, con ạ!

Lòng thương con và sự săn sóc của mẹ già làm Trâm cảm động muốn khóc.

Nhưng nàng cố nén vì sợ chị dâu lại ngờ là lấy nước mắt để gọi lòng thương của mẹ mà xin tiền! Trâm nuốt lệ cố nói bằng một giọng bình-tĩnh;

— Thưa mẹ, con vẫn khỏe như thường, có sao đâu!

Mới buổi chiều còn rộn-rịp những người, bây giờ đã vắng ngắt. Trâm ra sân ngồi

bên tường hoa, lăm-lăm:

— Thế là song một cái gối!

Nàng thấy người nhẹ nhàng. Cảnh vật chập-chờn dưới ánh trăng hạ tuần ủa vàng, nhạt nhẽo. Một mùi thơm mát thoảng đưa trong gió. Trâm cúi nhìn khóm nhài mà chính nàng đã mua giống từ hồi còn ở nhà. Trâm còn nhớ rõ nàng mua cành nhài ấy của một ông lão bán hoa, giá một hào hai. Nhưng may được thứ nhài quý, hoa to, cánh rộng khác hẳn những cành nhài ông Huyện đã mua: Hoa nhỏ, cánh lấm-tấm vụn-vật. Vì thế nó được ông Huyện và Trâm chăm bón, chẳng bao lâu đã có một cụm lớn rườm

rá tốt đẹp, sòe to và tròn như cái lọng.

Trâm sức nhớ Phong ủa hoa nhài lắm. Chàng thường rói: — « Không gì dễ chịu bằng một đêm trăng êm tĩnh mà có hương nhài. »

Đã mấy lần Phong lăm-lẽ định mua giống ở trại. Nhưng Trâm gạt đi nói là nhài hiếm gặp thứ tốt, phần nhiều hoa nhỏ, xấu và ít thơm, giống phi công, cễ dợt khi nào nàng về thăm nhà sẽ lấy cho mấy cành rất quý. Nhưng vì Trâm ít có dịp về thăm nhà-gia dĩ nàng lại vội đi, bay quê, làm Phong chờ suông đã hơn nửa năm. Bao nhiêu đêm trăng êm tĩnh đã qua mà vẫn thiếu hương nhài thoảng đưa trong gió nhẹ!

— Lần này thì lần nhớ!

Trâm vừa mỉm cười tự nhủ vừa đi vào. Dưới đèn, cả nhà đông đủ. Nhưng Trâm vừa lỏ, ông Huyện chưa kịp đáp, người anh đã vội-vàng rói:

— Khóm nhài to ở đằng sau bể ấy à? Đẹp và tròn thế, cất phí đi!... Hay là cô tây tạm cất mấy cành ở những khóm khác!

Trâm tức uất người lên, muốn khóc. Nàng cũng tưởng hỏi qua-loa làm vì thế thôi, chứ cứ tự tiện cất cũng được. Nàng có ngờ đâu! Thì ra người ta không thêm biết đến ai đã mua và giống khóm nhài ấy! Thì ra người con gái, một khi lấy chồng, là mất hết không còn một chút quyền-lợi gì ở nhà mình!

— Con còn ở chơi nhà vài hôm đã chứ?

Đang bực mình, Trâm đáp sáng với bố mẹ:

— Mai con ngược sớm!

Và tai nàng ù lên, không thấy câu rói rồi của bà Huyện:

— Thôi bây giờ cô chỉ biết có chồng con, còn thiết gì đến mẹ nữa!

Lòng tê-lái, cô ngợ-ngạo, Trâm cảm thấy hết cả sự tủi cực trong câu « Con gái là con người ta! » Nàng muốn đi ngay, đi ngay lúc ấy, đi mà không bao giờ còn mong trở lại, như hạt mưa khi đã lìa mây sa xuống đất có bao giờ còn trở lại với mây cao!

Bằng-Bá-Lâm

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

không có quyền gì coi thường lòng tự trọng của một người con, người chồng cả.

HỎI. — Tôi đã có hai con với vợ trước nhưng vì không hợp tính, nên tôi ly dị cưới người vợ sau, trong thời kỳ ly dị với vợ cả tôi, tôi vẫn đi lại với vợ cả tôi, và vợ cả tôi lại đẻ thêm hai đứa con nữa, giờ hai vợ tôi thường gặp nhau cũng muốn chào hỏi nhau, nhưng bên nào cũng tị nạnh mà tôi thì không thể bỏ rứt được vợ cả, mấy đứa con nó quẩn-quít tôi quá: Vậy làm sao cho gia đình được an vui đầm ấm.

C. Phan Ri

Ly dị với vợ rồi mà vẫn lui tới với vợ, sinh thêm được hai đứa con nữa, ông là người chồng khéo lắm đó! Đã khéo thế mà giờ ông không biết tính sao để cho hai phu nhân hòa thuận với nhau thì tôi, một người không hề bao giờ tưởng tượng có người đàn ông nào ở cái cảnh lý hủ như cảnh ông, tôi biết phương kế gì cho gia đình ông hòa thuận được? Nhưng tôi thiên nghĩ giá ông cứ chịu cái cảnh khá rắc rối hiện thời còn hơn là tính cách cho gia đình hòa thuận nữa. Hai bà về ở chung với nhau rồi ông không

có chỗ mà ngủ đồ nữa. Tốt hơn hai bà cứ hai nhà, cứ tị nạnh nhau, giận bà này ông còn về nhà bà kia được chẳng hơn ru!

EM Q. N. PHOMPENH. — Đã có anh em đi. Anh em có thể làm người trung gian điều đình giữa em và Q. được.
EM VÂN HÀ-TĨNH. — Em có biết tại sao mà em lúc yêu lúc không muốn yêu không? Tại em có tính đồng đánh và khi có tính ấy thì em đừng nên yêu nữa là phải lắm!

THU LINH

Đã nhận được mandat của quý vị kẻ dưới đây vậy xin cảm tạ.

Có Vũ-thị Tuyết-Nga (Tuyên quang) cô Dương thị Quyền (Tủ đầu một) ông Trịnh ngọc Kỳ (Báixâu) ông Nguyễn đình Tâm (Huế) cô Tuyết Naung (Phát Diệm) ông Liên Hiệp (Gò-vấp) ông Bùi Phương (Tuy-Hòa) Librairie Mékong (Vientiane) ông Lê-thành Tuấn (Huế) ông Trịnh-văn-Hào (Saigon) Bà kin-Cui (Bồng-Sơn) ông Trần-văn-Nguyên (Xiêngkhouang) ông Đặng - đức - Bá - (Thái-

Nguyên) bà Bùi-đắc-Kha (Phủ-Phong) ông Hứa-văn-Bầy (Pnom-Penh)

Bà Ngô - Hoành - Hải (Sầm-Nửa). — giá báo 6 tháng 2\$50 chứ không phải 2\$00 vậy bà gửi trả thêm cho.

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được

1) CHIẾC BÓNG tiêu thuyết của Nguyễn-Vỹ do Hàn Thuyên xuất bản.

2) GÓI THUỐC LÁ tiêu thuyết trình-thám của Thê-Lữ do Đới-Nay xuất bản.

3) NHỮNG NGÀY THƠ AU của Nguyễn Hồng do Đới-Nay xuất bản.

4) RÔ BIN SƠN loại sách hồng do Đới-Nay xuất bản. Xin giới thiệu cùng độc giả.

T. B. Đ. B.

Chảy Hội Chùa Hương

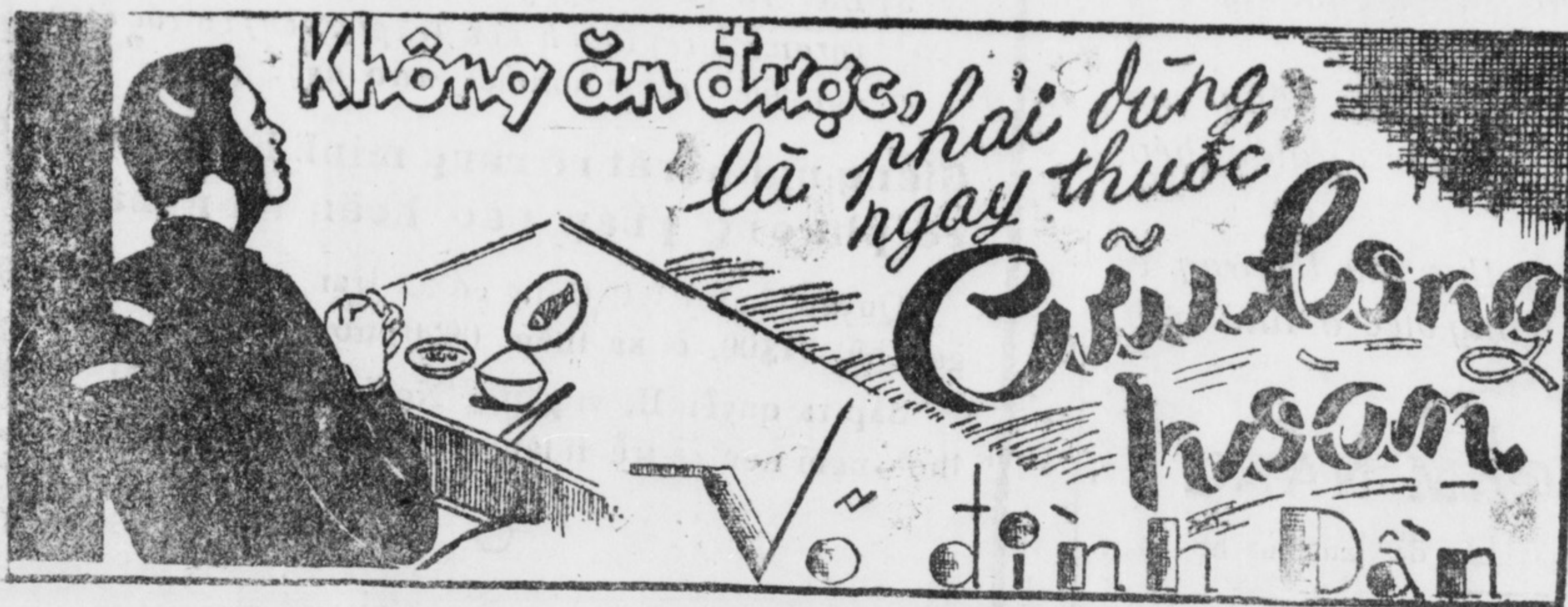
ĐỘ TRÌ NHỜ ĐỨC NHƯ LAI

Nhân tới tuần chảy hội chùa hương, bản hiệu có nhận được 1 phong thư của một vị hòa-thượng gửi đến ca tụng thứ RUỘU CHỒI HOA-KỶ của châu Mỹ, hiện nay thiên hạ đã dùng nhiều thấy công hiệu lắm. Tiếc rằng vị hòa thượng đó không cho bản hiệu biết người trụ-chi ở cảnh nào. Vậy muốn tỏ dấu cảm ơn hòa-hượng nên bản hiệu xin chép nguyên văn bài thơ tặng ấy ra sau này lên báo để thiện-nam tin-nữ xa gần đồng lãm:

Chùa Hương-Tích gần xa chảy hội,
Biết bao người mong tới cảnh tiên,
Ấu chay, nằm mộng cửa Thiền,
Nước Dương mang tưới lửa phiền từ đây,
Phật thường những ra tay tế độ,
Nước CAM LỒ (1) sẵn có từ lâu,
Ghe thay phương pháp nhiệm màu
HOA-KỶ RUỘU-CHỒI phải cầu đầu xa...
Khi sinh nở vừa soa vừa bóp,
Huyết lưu thông gân cốt rần rần,
Trèo non vượt suối nhọc nhằn
Dùng qua quả thấy tinh thần thanh thoi,
Cầm công đức Như-Lai truyền báo
Chép vài lời tuyên cáo quốc dân
HOA-KỶ RUỘU-CHỒI phải cầu,
Thuốc hay nước tểng xa gần ngợi kuen.

Huyền-Không Thượng-Tăng kính tặng

(1) Cam-Lồ là Ruợu Chối Hoa-Kỳ ngày nay

TỔNG PHÁT HÀNH BẮC-KỲ, LÊO, BẮC TRUNG-KỲ
Établissements VẠN-HÓA — 8 Hàng-Ngang, Hanoi

Có bán thuốc VẠN-BẢO danh tiếng chữa bệnh lệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tâm xuân-tình ở những người bất-lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau

Chỉ dùm cho những bạn trai bạn gái đã trán-nản, thất-vọng

Về tình yêu,

Về mọi việc làm ăn ở đời,

Về việc xã giao ở xã hội.

MỘT SỨC MẠNH THẦN KỲ

MỘT PHƯƠNG PHÁP HỮU

NGHIỆM

Để đoạt mục - đích của mình và lập lại cuộc đời sáng-lạng. (Không phải là tương số cũng không để bán một món hàng).

Xin hỏi: GIÀO-SĨ-HOÀNG

Boite Postale n° 18 à Nhatrang

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

Ai tìm được

THUỐC HO LAO

Cách này 100 năm cụ Trinh hải Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao, ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc học Trinh-văn-Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh như sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận rằng đó là một phương thuốc bí truyền đời nay không có. Các bệnh ho lao, ho ra máu đầu gối nhẹ dùng qua cũng lành mạnh. Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

Trinh-văn-Hào Directeur Ecole
Villa N° 110 Rue Vassoinge
Tân Định Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TÔ LỰA

Hàng vận chọn và các thứ hoa mới lạ rất nền, in-sor (dầu) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-đông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

Số 32, Négrier — Hà-Đông
(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

— Ai dùng bích-loong cốt sắt mà không biết sự nặng của những sắt tròn.

— Ai làm nhà mà không biết sự nặng của tôn (tôle), sắt cạnh khế (cornière) giằng thép, bích-loong, v. v...

— Ai làm đốc-công, làm thợ mà thường bị lúng lúng bởi những công việc ở nhà máy, nên mua ngay quyển

KỸ NGHỆ CẨM-NANG

do Kỹ-Nghệ Tùng Thư xuất bản để làm bùa hộ thân

Mỗi quyển giá 0\$40 — Cước phí : 0\$14

Thư và Mandat :

ÔNG NGUYỄN-HỮU-THẮNG

Trường Kỹ-Nghệ — Hanoi

Bồ phế thánh dược Đại-quang

là một thứ thuốc ho hay có tiếng, bất luận bệnh ho nào, ho hỉn, ho nhiệt ho gió, ho ngày ho đêm, ho có đờm, ho khan, mới ho hay ho đã lâu, uống Bồ Phế Thánh Dược Đại Quang cầu kiến hiệu ngay. Nam phụ lão ấu uống đều tốt lắm.

Chai to 0\$80 — chai nhỏ 0\$40 — lọ nhỏ 0\$20
ĐẠI QUANG — 23 Phố Hàng Ngang. Hanoi — Giấy nói : 850

HÃY ĐÒI CHO ĐƯỢC :

HÀN VĂN TỰ' HỌC

của ông Nguyễn-văn-Ba sinh viên trường thuốc năm thứ sáu, mới có thể :

- 1) Học chữ nho lấy mộ mình được.
- 2) Học sẽ thành tài trong 6 tháng (6 quyển)
- 3) Biết rõ cả tự nguyên (étymologie), văn phạm (grammaire) thành ngữ (expression) và các điều cần biết trong hán-học xưa nay.

Giảng nghĩa rất rõ ràng minh bạch chưa có phương pháp nào hoàn toàn bằng

Quyển I giấy 120 trang có 52 trang tranh vẽ, bán gần hết (1\$00, ở xa thêm 0\$20 cước phí.)

Sắp ra quyển II, vì gặp lễ Noël, tết Tây và tết Ta thợ nghĩ nên ra trễ ít lâu, xin đọc giả miễn trách

Thư từ và mandat xin gửi cho

M. NGUYỄN VĂN BA

Médecine Université — Hanoi

La gérante Lưu-thị-Yến ditle Thụy-An